

*139. Gospodi, opitval si me i poznal si me.
2: Ti poznavash sjadaneto mi i stavaneto mi;
razbirash pomislite mi otdalech;
3: Izdirvash hodeneto mi i ljaganeto mi
i znaesh vsichkrite mi pytishta.
4: Zashtoto dokato dumata ne e oshte na ezika mi,
eto, Gospodi, ti ja znaesh cjala.*

Konstantin (Kosta) Petrovich zhivja poslednite godini sam v malkata si kyshta v mjusjulganskija rajon na grada, v naj-visokata chast na Alifakovac, s kotkata Eloiza, edin taralezh, edin lenivec i edna kostenurka, s koito deleshe oskydnata hrana, poluchena ot mezhdunarodnata humanitarna pomosht. Beshe pensioniran prevodach. Prevede na srybski “Doktor Faustus” i poddyrzhashe korespondencija s Tomas Man. V edno pismo Tomas Man mu objasnjava izrazi, svyrzani s dvanajsettonovata sistema (dodekafonijata) na Arnold Shonberg, kojto mu posluzhil za prototip pri syzdavane na obraza na Adrian Leverkin v romana. Imashe i edna pozhyltjala kartichka ot Venecija (Ponte Rialto), na gyrba na kojato Man blagodari za truda mu po prevoda na “Doktor Faustus” i kojato zapochvashe s ‘Uvazhaemi gospodine’...

Vidyt na Konstantin Petrovich ne se nabivashe na ochi, no kogato chovek se vglendashe po-dobre, ustanovjavashe, che nosi kostjum ot naj-fin shotlandski tuid, naistina, poiznosjen. Hodeshe malko poprivedeno, sjakash vinagi tyrseshe neshto izgubeno po saraevskija asfalt, s otpusnati ramene i roshava prosharena kosa, kojato sys svojata razchorlenost mu pridavashe vid na byrzo ostarjalo momche.

Sled kato umrja majka mu, izostaviha go prijatelite i go napusnaha zhenite, rjadko slizashe v grada, angazhiran s hranene i grizhi za domashnite si ljubimci. Umrja sam, po vreme na тази vojna, verojatno ot glad, a trupyt mu bil otkrit edva sled shest dena, kogato veche zapochnal da se razlaga. Pismata i kartichkata na Tomas Man izcheznali bezsledno.